

гали като красиви могъщи дървета въ далечната гора. Много отдавна едно семенце е паднало въ земята, пустило коренчета и стъбло и следъ години е израстнало като стройно дърво. Кой му е помогналъ да израсте? Разбира се, слънцето. То е изпратило щедро на земята своитѣ лъчи. И зеленитѣ листа на растенията сж поглъщали жадно тѣхната свѣлина и топлина. Отъ въздуха тѣ сж приемали вжглероденъ двуокисъ, а отъ земята растението си е доставяло хранителенъ сокъ — вода съ разтворени въ нея минерални вещества. Отъ този материалъ растението съ помощта на слънчевата свѣлина и топлина е строило своитѣ органи. При това, вжглеродниятъ двуокисъ се е разлагалъ: отъ него се отдѣлялъ кислородъ, който се връщалъ въ въздуха, а въ растенията оставалъ вжглеродътъ. Така всѣка година растението е поглъщало все повече слънчева топлина. Но ето дошелъ човѣкъ, отсѣкълъ дървото и го насѣкълъ за цепеници и дървета; тѣ дошли въ нашата печка и сега горятъ тамъ, като ни даватъ и свѣлина и топлина. Въ печката дървото, което слънцето е създавало въ продължение на много години, се разрушава. Ето, цепеницата се превърна въ вжгленъ, а ето че изгорѣ и вжгленътъ и остави малко пепелъ. Вжглеродътъ пакъ се превърна на вжглероденъ двуокисъ и отлетѣ заедно съ дима. Отъ това, което нѣкога дървото е взело отъ земята, се получи пепелъ. А слънчевата топлина, която дървото е поглъщало съ години, се освободи въ печката и ни стопли. Слънцето, чрезъ дървата, снабди нашата къща съ топлина.

Но това не е всичко. Дойде обѣдъ. На масата затропаха вилици и чинии. Какъвъ приятенъ звукъ! Нареждатъ масата за ядене. А вие сте огладнѣли вече. Кой ще ви нахрани? Пакъ сжщиятъ нашъ другаръ, слънцето. На масата сж сложени вече хлѣбъ, гостба. Сутринята сте пили чай, а следъ обѣдъ баща ви, може би, ще поиска кафе. Да видимъ, откъде идатъ чаятъ и